

Arrest

**nr. 150 625 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 12 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHAMEL, die loco advocaat T. LIESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2011 dient de verzoekster, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van Europese onderdaan – bloedverwant in neerdalende lijn. Op 8 september 2011 beslist de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Jans-Molenbeek tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.2. Op 6 juni 2011 dient de verzoekster tevens een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van Europese onderdaan – werknemer of werkzoekende. Op 10 oktober 2011 wordt haar een verklaring van inschrijving afgeleverd (bijlage 8) en wordt haar het recht op verblijf erkend.

1.3. Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 12 maart 2015 en die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 6/6/11, en verkreeg de E-kaart op 26/10/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 7/3/12 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 3de categorie als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van R.H. (...) waarbij R.S. (...) zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van + R.S. (...), overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980. Gezien het korte verblijf van R.S. (...) is het redelijk te stellen dat zij zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht en haar moeder naar het buitenland te vervoegen, ongeacht eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, *iuncto* artikel 42bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de Verwerende Partij besliste dat Verzoekster niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in België te verblijven zoals vervat in artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 omdat de Verwerende Partij stelt dat Verzoekster zich niet langer kan beroepen op artikel 42bis §2, 3° daar de termijn van 6 maanden reeds verstreken is.

Terwijl artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat slechts een einde aan het verblijfsrecht van een Unieburger kan gesteld worden wanneer hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 § 4 voorziene voorwaarden en indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Dat Verwerende Partij stelt dat Verzoekster geen recht meer zou hebben op verblijf in het Rijk omdat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40 §4 van de Wet van 15 december 1980.

Dat artikel 40 § 4 eerste lid 1° van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Dat Verzoekster als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is sinds november 2014, waardoor zij zich kan beroepen op artikel 42bis §2, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Daarnaast is Verzoekster bereid om te starten met een beroepsopleiding overeenkomstig artikel 42bis §2, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zoals blijkt uit het feitenrelaas is Verzoekster onvrijwillig werkloos geworden. Verzoekster is bereid eender welke beroepsopleiding te starten die haar kansen op de arbeidsmarkt in België nog meer zou kunnen vergroten.

Dat Verzoekster er alles aan zal doen om een nieuwe arbeidsplaats te vinden van zodra zij niet meer arbeidsongeschikt zal zijn. Hierbij wenst Verzoekster te benadrukken dat de huidige arbeidsongeschiktheid slechts van tijdelijke duur is.

Gezien haar vorige werkzaamheden in België, mag er geen twijfel bestaan dat van zodra Verzoekster niet langer arbeidsongeschikt zal zijn, zij een reële kans zal hebben om werk te vinden.

Dat uit bovenstaande ontegensprekelijk blijkt dat Verzoekster tot op heden nog altijd voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 §4 eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de Verwerende Partij besliste dat Verzoekster niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in België te verblijven zoals vervat in artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 op grond van het feit dat Verzoekster niet aantoonde dat hij op heden actief werkzoekende is.

Terwijl het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is.

Dat Verzoekster in eerste instantie onvrijwillig werkloos is geworden en dat zij sindsdien ook nog heeft gewerkt via het O.C.M.W.

Dat Verzoekster vervolgens ziek is geworden waardoor zij niet meer in staat was om te werken.

Dat Verzoekster door haar eerdere werkervaring in België over een reële kans beschikt om een nieuwe job te vinden van zodra zij niet langer werkongeschikt is.

Gezien Verzoekster en haar dochter een hecht sociaal leven hebben in België en de dochter van Verzoekster hier school loopt, is het derhalve niet redelijk is om de Verzoekster het verblijfsrecht in België te ontfangen om redenen dat zij langer dan 6 maand werkloos is geweest en derhalve niet meer kan worden beschouwd als een werknemer.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de Verwerende Partij besliste dat Verzoekster niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in België te verblijven zoals vervat in artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 op grond van het feit dat Verzoekster niet aantoonde dat hij op heden actief werkzoekende is en dat voor zover zij op heden werkzoekend zou zijn, er moet worden vastgesteld dat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, er mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat Verwerende Partij zich bij het nemen van haar beslissing heeft gesteund op het vermoeden dat indien de betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben, er mag worden verwacht dat de betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Dat de Verwerende Partij zich niet louter mag baseren op een vermoeden, maar dat het behoort tot haar zorgvuldigheidsplicht, om in concreto na te gaan of Verzoekster een reële kans maakt op tewerkstelling.

Dat indien de Verwerende Partij was gaan kijken naar de feiten, dat zij zou hebben vastgesteld dat Verzoekster op heden arbeidsongeschikt is.

Dat de huidige arbeidsgeschiktheid een element is waarmee rekening moet worden gehouden wanneer de Verwerende Partij haar beslissing steunt op de bewering dat de Verzoekster reeds langer dan 6 maanden werkloos is en derhalve geen reële kans meer heeft om aan de slag te gaan.

Dat Verwerende Partij niet zorgvuldig is omgesprongen met alle beschikbare gegevens omtrent de situatie van de Verzoekster.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op de in het verzoekschrift aangevoerde middelen:

"In het eerste middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 40 §4-1° en 42bis §1 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt onvrijwillig werkloos te zijn geworden, momenteel arbeidsongeschikt te zijn wegens ziekte of ongeval en eender welke beroepsopleiding te starten die haar kansen op de arbeidsmarkt vergroten. Zij stelt wel degelijk een reële kans te hebben om werk te vinden.

In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt onvrijwillig werkloos te zijn geworden en nadien ook nog bij het OCMW gewerkt te hebben. Zij stelt door ziekte arbeidsongeschikt te zijn geworden, doch door haar werkervaring in staat zal zijn om een nieuwe job te vinden van zodra zij niet langer arbeidsongeschikt is.

In het derde middel haalt verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat het aan verwerende partij toekomt om in concreto na te gaan of verzoekster een reële kans maakt op tewerkstelling.

Gezien hun samenhang zal verwerende partij de drie middelen gezamenlijk behandelen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist sedert 7 maart 2012 niet meer tewerkgesteld te zijn geweest. Waar zij verwijst naar tewerkstelling bij het OCMW, legt zij hiervan geen bewijzen voor. Uit het administratief dossier blijkt dat zij beroep moest doen op financiële steun, in de vorm van leefloon, van het OCMW om te kunnen overleven.

Verzoekster brengt evenmin bewijzen bij waaruit blijkt dat zij, omwille van ongeval of ziekte, arbeidsongeschikt zou zijn en tot wanneer. Zij beperkt zich tot loutere hypothetische beweringen beroepsopleidingen te willen gaan volgen, zodra zij weer arbeidsgeschikt is,. Echter, indien zij over de nodige kwalificaties zou beschikken om een reële kans op tewerkstelling te maken, zoals zij beweert, is het niet nodig om beroepsopleidingen te volgen.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het verleden actief op zoek zou zijn geweest naar werk.

De bewijslast ligt bij verzoekster, niet bij verwerende partij.

Het loutere feit dat zij pas na de bestreden beslissing arbeidsongeschikt zou zijn geworden, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was verzoekster reeds meer dan zes maanden werkloos en kon zij derhalve niet meer worden beschouwd als werknemer in de zin van artikel 42bis §2-3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd"

3.3.1. Vooreerst wordt er op gewezen dat onder een "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Met de bestreden beslissing wordt overeenkomstig artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekster nu zij beschouwd dient te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, gezien zij een beroep moet doen op financiële steun van het ocmw. Volgens de bestreden beslissing kan zij niet meer worden beschouwd als werknemer, gezien zij sinds 7 maart 2012 niet meer tewerkgesteld is en de termijn van zes maanden uit artikel 42bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet ruimschoots overschreden is, en voldoet zij ook niet aan de verblijfsvoorwaarden voor werkzoekenden aangezien mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn indien zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)”

Te dezen meent de verzoekster dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoekster in het eerste middel laat gelden dat zij *“als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is sinds november 2014”* en zich dus kan beroepen op artikel 42bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, beperkt zij zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien dateert de door de verzoekster voorgehouden arbeidsongeschiktheid van na de bestreden beslissing, terwijl de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing. Hetzelfde dient te worden gesteld inzake de bewering van de verzoekster dat haar arbeidsongeschiktheid slechts van tijdelijke duur is en dat zij er alles aan zal doen om een nieuwe arbeidsplaats te vinden van zodra zij niet meer arbeidsongeschikt is.

Waar de verzoekster in het eerste middel voorhoudt dat zij bereid is om te starten met een beroepsopleiding overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 1° (bedoeld wordt 4°), van de Vreemdelingenwet om haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt te vergroten, beperkt zij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen gestart was met een beroepsopleiding. De verzoekster toont dan ook niet aan dat zij zich bevindt in de uitzonderingssituatie waarin artikel 42bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziet.

In zoverre de verzoekster in het eerste middel nog aanvoert dat zij, gezien haar vorige werkzaamheden in België, een reële kans zal hebben om werk te vinden, beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, namelijk dat indien zij *“een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest”*. De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van haar situatie, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, *uncto* artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden. Door er in het tweede middel op te wijzen dat zij nadat zij onvrijwillig werkloos is geworden ook nog heeft gewerkt via het ocmw, dat zij vervolgens ziek is geworden waardoor zij niet meer in staat was om te werken, dat zij en haar dochter een hecht sociaal leven hebben in België en dat haar dochter hier school loopt, zonder deze loutere beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen laat de verzoekster gelden dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op het vermoeden dat zij, indien zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben, er mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest. Zij laat evenwel na dit vermoeden met concrete elementen te weerleggen of te ontcrachten. Waar de verzoekster er op wijst dat indien de gemachtigde was gaan kijken naar de feiten, hij dan zou hebben vastgesteld dat zij arbeidsongeschikt is, wordt er nogmaals op gewezen dat deze voorgehouden arbeidsongeschiktheid dateert van na de bestreden beslissing en dat zij haar beweringen inzake haar arbeidsongeschiktheid niet *in concreto* staft of onderbouwt met enig begin van bewijs.

De verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN